

25ste zondag door het jaar

Mt. 20, 1-16a

Inleiding

Feestelijk vandaag, want we hebben twee jubilarissen in ons midden. De ene is eigenlijk over twee maanden aan de beurt. De ander was drie maanden geleden aan de beurt. Maar vandaag vieren we feest: twee keer 25 jaar priester. Welkom aan u allen als u hier bent als gast van één van de jubilarissen. Als u hier bent als vertrouwde parochiaan. Als u toevallig vandaag dacht: "Kom, ik ga een keer naar die Petruskerk." Allemaal welkom. Ook welkom als u van thuis met ons meeviert. En bij priesterjubilarissen kan het eigenlijk maar over één ding gaan. En dat ene ding valt dan natuurlijk alweer in meerdere delen uit elkaar. Het gaat vandaag over roeping, over geraakt worden of geraakt zijn en over het uitdragen van die roeping en het geraakt zijn. Ik wens u een feestelijke viering.

Preek

Beste mensen, een feestelijke dag. Ik zei het in het openingswoord al. Maar wat ik daar vergat te zeggen is wie de feestelingen zijn. Achter mij zit kapelaan Paul Geelen. Hij zit daar achter omdat conditioneel de hele viering mee staan nog niet lukt. En de voorganger vandaag is pastor van de Laar. Beiden dus 25 jaar priester. We hoorden zojuist de gelijkenis door Jezus verteld van de werkers in de wijngaard. Daar kom ik dadelijk bij u op terug, want ik zou u uitleggen hoe het zat met roeping, geraakt zijn en het uitdragen van roeping en geraakt zijn. En daarvoor wil ik u eerst een eigentijdse gelijkenis vertellen.

Een man, laten we hem Jan Paul noemen. Jan Paul was thuis netjes en goed opgevoed. Zijn moeder had hem op zijn hart gedrukt, goed voor zichzelf te zorgen, aandacht te hebben voor mensen om hem heen en voor zijn omgeving. En zijn vader deed daar altijd nog een schepje bovenop door te zeggen: 'je kunt het als je maar je best doet'. En zo was Jan Paul opgegroeid, groter geworden, had een beroep geleerd en woonde op een bepaald moment in een huisje, zomaar in een wijk van een middelgrote stad. En Jan Paul zorgde goed voor zichzelf, zorgde voor zijn huisje, dat de tuin er netjes uitzag, glimlachte en groette iedereen in de buurt.

En op een dag zag hij dat bij de buurvrouw het tuintje wat achter bleef. En hij bedacht zich: "Ach ja, die vrouw is alleen, al een hele tijd weduwe; laat ik haar tuintje ook mee harken en oppoetsen." Zo gezegd, zo gedaan. En na het harken kwam het vegen van de stoep, en het vegen van de stoep van de burens aan de andere kant. Mensen die hem zo bezig zagen knikten hem vriendelijk toe.

Toen hij de week daarop hetzelfde karwei ging doen, stond er al een buurman klaar om hem te helpen en de dag daarna een buurvrouw om iets anders te doen. En zo hielpen mensen in die straat elkaar. En het werd er vrolijker, gezelliger, meer leefbaar. De straat knapte op. Aan het eind van het jaar kreeg de straat van de gemeente zelfs de prijsstraat van het jaar. En het buurtfeest wat er volgde was dan ook een groot succes. Jan Paul leek een beetje in het midden te staan, maar dat wilde hij zelf niet. Het enige waar hij nog genoeg mee nam was dat ze hem de taak van wijk-contactpersoon toedeelden. Als er nieuwe mensen kwamen wonen ging hij als eerste kennismaken.

En zo ging het tijden goed. Tot er op een gegeven moment een seizoen kwam waarop Jan Paul dacht: "Hè, het is net of ik niet helemaal lekker in mijn vel zit of het allemaal niet meer wil. En het is ook of de straat niet meer zo glanst als anders. Zelfs het weer lijkt me een beetje in de steek te laten. En net toen hij daarmee bezig was, werd er vanuit de buurt gemeld dat er aan de rand van de wijk een vrouw was komen wonen. Nieuw in de wijk. Een vreemde vrouw. Anders gekleed, andere taal, andere cultuur.

Even dacht Jan Paul na, maar dat was maar heel kort, want hij was wijk-contactpersoon en hij ging erop af. Toen hij bij de vrouw aankwam en zich voor wilde stellen, maakte zij, nadat ze de deur geopend had, meteen een gebaar dat hij stil moest zijn. Enigszins verbaasd keek hij haar aan en zag hoe ze hem uitnodigde naar binnen. Hij stapte de drempel over en liep haar huisje binnen. Ze deed de kamerdeur open en midden in de kamer lagen twee kussens op de grond. Ze nodigde hem uit om op één kussen te gaan zitten en ging tegenover hem zitten. Weer wilde Jan Paul iets zeggen, maar opnieuw maakte zij het gebaar dat hij stil moest zijn. Hij was stil. Voorzichtig stak ze haar hand in zijn richting uit tot vlak voor zijn borstkas. Daar hield ze stil. En weer wilde Jan Paul daar iets van zeggen. Maar opnieuw maakte zij met haar andere hand het gebaar van stil te zijn. Ze sloot haar ogen. Hij sloot zijn ogen. En daar zaten ze. Hoe lang was het, dacht Jan Paul. Eén minuut, twee minuten, vijf, een kwartier misschien wel. Hij voelde zich langzaam binnen warm worden alsof zijn hart harder begon te kloppen. Had ze hem nu aangeraakt of zat ze nog zoals ze de hele tijd zat met die hand net voor zijn borst gehouden?

Toen hij zijn ogen open deed, bleek ze al lang opgestaan en aan de andere kant van de kamer wat spullen in een tas aan het doen zijn. Voordat hij echter op kon staan, was ze de deur uit. En voor hij bij de deur was, was ze in de straat verdwenen. Maar het goede gevoel bleef bij Jan Paul. Hij trok de deur achter zich dicht en liep opgewekt naar huis. En naarmate hij dichterbij huis kwam, zag hij dat het weer beter was geworden. Mensen groeten hem vriendelijk. Hij had het

gevoel alsof zijn hart brandde in zijn borst. Dat kwam hem bekend voor. Het was een goed gevoel. Hij deelde zijn verhaal aan wie het maar horen wilde. En mensen knikten hem toe en glimlachten vriendelijk en zeiden: "Dat is mooi, dat is prachtig." Van die vrouw hebben ze nooit meer iets gezien. Maar het goede leven in die buurt door met elkaar te delen, met elkaar in vreugde en geïnspireerd om te gaan en te zorgen voor elkaar, dat goede gevoel bleef.

Tot zover deze eigentijdse gelijkenis en dan die gelijkenis van vandaag. Want die kan alles te maken hebben met roeping. Je zult daar maar staan. Wie van ons ook, niet alleen priesters of diakens, maar wie dan ook. Op zo'n plein staan te wachten tot je uitgenodigd wordt om aan het werk te gaan. Het eerste uur, het derde uur, het zesde en negende en zelfs tot het elfde uur toe komt die Heer opnieuw langs. Die Heer, die beeld mag zijn van Christus of van God, die komt opnieuw langs om ons uit te nodigen onze taak te vervullen. Een taak die in het verhaal van die wijngaard wellicht bestaat uit het plukken van de druivenoogst, het binnenhalen van de oogst. En daar is ieder paar handen welkom, laat Jezus in het verhaal merken.

Tegelijk staat die oogst voor wat wij voor mensen kunnen doen. Een boodschap van naastenliefde of, zoals in de eerste lezing genoemd, een boodschap van erbarming en gerechtigheid. Op die manier gaan in het voetstap van God, in de voetstappen van Christus. Dat geldt niet alleen voor priesters of diakens, ook niet alleen voor de jubilarissen van vandaag, die wellicht zeg ik erbij, meer bij het negende misschien zelfs het elfde uur hoorden. Want allebei hadden al een stukje kloosterroeping achter de rug voor ze tot een priesterroeping overgingen en waren dus min of meer een late roeping. Maar niemand hoeft er kwaad te zijn omdat God goed is en hun geroepen heeft ook in een later uur. Zij konden nog gewoon aan het werk. Zoals wij alleen gewoon aan het werk kunnen als we de boodschap van Jezus durven horen, durven verstaan. Boodschap van gerechtigheid, van erbarmen of barmhartigheid van naastenliefde. Er zijn zoals Jan Paul met een glimlach, een goede daad. Zorg voor degene in de buurt die het meest nodig heeft. En die buurt kan zich dan uitstrekken steeds verder en verder. Dat mag de boodschap van Christus zijn. Dat mag roeping vandaag betekenen. Je geroepen weten, geraakt zijn door de ander en dat uitdragen. Een roeping voor onze jubilarissen, maar ook voor ons allen. Ik wens het ons als gemeenschap, als gasten binnen die gemeenschap, aan alleen die hier aanwezig zijn, van harte toe.

Henry Vermeulen, diaken